

Dyrektywę Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/60/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. należy interpretować w ten sposób, że nie upoważnia ona Państw Członkowskich do uzależnienia wprowadzenia do obrotu lub stosowania danego produktu biobójczego, którego substancja czynna figuruje w załączniku I do tej dyrektywy od spełnienia warunków w tej dyrektywie niewymienionych, bez uszczerbku dla stosowania innych odpowiednich przepisów wspólnotowych ustanawiających szczególne warunki w odniesieniu do tego produktu.

(¹) Dz.U. C 251 z 18.10.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 września 2005 r.

w sprawie C-372/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 91/439/EWG — Prawo jazdy — Minimalny wiek wymagany do uzyskania dostępu do prowadzenia niektórych pojazdów — Możliwość prowadzenia pojazdów innej kategorii niż ta, na którą prawo jazdy zostało wydane — Obowiązkowa rejestracja i wymiana prawa jazdy)

(2005/C 271/07)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-372/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: G. Braun oraz W. Wils) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: M. Lumma), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 2 września 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 września 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Przyjmując i utrzymując w mocy § 6 ust. 3 pkt 6 i § 6 ust. 4, § 10 ust. 2 zdanie pierwsze, § 29 ust. 1 i 3 oraz § 47 ust. 2 Verordnung über die Zulassung von Personen zum Strassenverkehr

(rozporządzenia w sprawie dopuszczenia osób do ruchu drogowego) z dnia 18 sierpnia 1998 r. Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 ust. 2, art. 3, 5 ust. 2 lit. b), art. 6 ust. 1 lit. b) tiret trzecie oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej dyrektywą Rady 96/47/WE z dnia 23 lipca 1996 r.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 5 lipca 2005 r.

w sprawie C-376/03 D przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen (wniosek Gerechtshof te 's-Hertogenbosch o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (¹)

(Ustawodawstwo podatkowe — Podatek majątkowy — Prawo do odliczenia — Odmienne traktowanie rezydentów i nierezydentów — Konwencja w sprawie zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu)

(2005/C 271/08)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-376/03, mającej za przedmiot wniosek, wpisany do rejestru w dniu 8 września 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Gerechtshof te 's-Hertogenbosch postanowieniem z dnia 24 lipca 2003 r. w postępowaniu: D przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i A. Borg Barthet, prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr (sprawozdawca) M. Ilešič, J. Malenovský, J. Klučka i U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 5 lipca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Artykuły 56 i 58 WE nie sprzeciwiają się regulacji, na podstawie której Państwo Członkowskie odmawia podatnikom nierezydentom, którzy posiadają zasadniczą część swojego majątku w państwie, którego są rezydentami, możliwości skorzystania z odliczeń przyznanych podatnikom rezydentom.
- 2) Artykuły 56 i 58 WE nie sprzeciwiają się temu, aby zasada przewidziana przez konwencje dwustronną zmierzającą do zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu, taka jak ta rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, w takiej sytuacji i okolicznościach, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, nie była rozciągana na rezydentów Państwa Członkowskiego niebędącego stroną tej konwencji.

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 września 2005 r.

w sprawie C-495/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden): **Intermodal Transports BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën** (¹)

(Wspólna Taryfa Celna — Pozycje taryfowe — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej — Pozycja 8709 — Ciągnik „Magnum ET120 Terminal Tractor” — Artykuł 234 WE — Obowiązek sądu krajowego do zadania pytania prejudycjalnego — Przesłanki — Wiążąca informacja taryfowa wydana na rzecz osoby trzeciej przez organy celne innego Państwa Członkowskiego dotycząca pojazdu podobnego)

(2005/C 271/09)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-495/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 21 listopada 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 24 listopada 2003 r., w postępowaniu **Intermodal Transports BV** przeciwko **Staatssecretaris van Financiën**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts, K. Schiemann (sprawozdawca), E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 września 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Artykuł 234 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że gdy w ramach sporu zawisłego przed sądem krajowym w przed-

miocie klasyfikacji taryfowej określonego towaru przedłożona zostanie wiążąca informacja taryfowa odnosząca się do towaru podobnego, wydana przez organy celne innego Państwa Członkowskiego na rzecz osoby trzeciej względem tego sporu i sąd ten uzna, że klasyfikacja taryfowa zawarta w tej informacji jest błędna, to te dwie okoliczności:

- nie mogą skutkować powstaniem zobowiązania sądu, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, do skierowania do Trybunału pytań o interpretację;
- nie mogą, same w sobie, automatycznie skutkować powstaniem zobowiązania sądu, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, do skierowania do Trybunału pytań o interpretację.

Jednakże sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, ma obowiązek, w przypadku zaistnienia pytania dotyczącego prawa wspólnotowego, zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, chyba że stwierdzi, że pytanie to nie jest istotne lub że Trybunał dokonał już wykładni danego przepisu wspólnotowego, lub że prawidłowe zastosowanie prawa wspólnotowego jest tak oczywiste, że brak jest co do tego jakichkolwiek racjonalnych wątpliwości. Ocena zaistnienia takiej możliwości powinna zostać dokonana przy uwzględnieniu charakterystyki prawa wspólnotowego, szczególnych trudności przy jego interpretacji i ryzyka wystąpienia różnic w orzecznictwie wewnątrz Wspólnoty. W tym zakresie istnienie wskazanej wiążącej informacji taryfowej powinno skłonić sąd do zachowania szczególnej uwagi przy dokonywaniu oceny dotyczącej ewentualnego braku racjonalnych wątpliwości co do prawidłowego stosowania Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2261/98 z dnia 26 października 1998 r., mając na uwadze w szczególności trzy elementy oceny wskazane powyżej.

2. Pozycja 8709 Nomenklatury Scalonej powinna być interpretowana w ten sposób, że nie obejmuje ona pojazdu wyposażonego w silnik Diesla o mocy 132 kW przy 2 500 obrotach na minutę oraz w automatyczną skrzynię biegów z czterema biegami do przodu i jednym biegiem wstecznym, posiadającego zamkniętą kabinę oraz podnoszoną platformę o możliwej wysokości 60 cm, charakteryzującego się maksymalnym ciężarem ładunku wynoszącym 32 000 kg, bardzo małym promieniem skrętu i przeznaczonym do holowania naczep w obszarach i budynkach przemysłowych. Taki pojazd nie jest bowiem ani pojazdem mechanicznym używanym do przewozu towarów, ani ciągnikiem typu stosowanego na peronach kolejowych w rozumieniu wskazanej pozycji.

(¹) Dz.U. C 21 z 24.01.2004